

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 12 grudnia 2018 r. – ZQ/ Corte dei Conti i in.

(Sprawa C-790/18)

(2019/C 112/31)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ZQ

Strona pozwana: Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 akapity drugi i trzeci TUE, art. 9, 45, 126, 145, 146, 147, 151 akapit pierwszy TFUE, art. 15 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 i 5 Europejskiego filaru praw socjalnych stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013, w zakresie, w jakim przepis ten skłania włoskie organy administracji publicznej do dawania pierwszeństwa przy naborze lub przy powierzaniu zadań jedynie pracownikom już uprawnionym do emerytury przyznanej przez włoskie publiczne instytucje zabezpieczenia społecznego?
- 2) Czy art. 106 ust. 1 i art. 107 TFUE stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013, który umożliwia włoskim organom administracji publicznej prowadzącym działalność gospodarczą, zobowiązanym do przestrzegania art. 101 i nast. TFUE, zatrudnianie osób, które zgodziły się zrzec w całości lub w części odpowiedniego wynagrodzenia, pozwalając w ten sposób na oszczędności w zakresie kosztów mogące zapewnić tej administracji przewagę konkurencyjną nad innymi podmiotami gospodarczymi?
- 3) Czy art. 2, 3, 6 TUE, art. 126 i 151 akapit pierwszy TFUE, art. 15 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 i 7 lit. a) Europejskiego filaru praw socjalnych stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013, który zezwala, na określonych w nim warunkach, by pracownik mógł skutecznie zrzec się w całości lub w części wynagrodzenia, mimo że celem takiego zrzeczenia się jest wyłącznie uniknięcie utraty zatrudnienia?
- 4) Czy art. 2, 3, 6 TUE, art. 14, art. 15 ust. 1, art. 126 i art. 151 akapit pierwszy TFUE, art. 31 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 5, 6 i 10 Europejskiego filaru praw socjalnych stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013, który, na określonych w nim warunkach, umożliwia pracownikowi wykonywanie na rzecz organu włoskiej administracji publicznej działalności zawodowej, gdy zrzeka się on w całości lub w części odpowiedniego wynagrodzenia, mimo że takiemu zrzeczeniu się nie towarzyszy żadna zmiana organizacji pracy ani dotycząca czasu pracy, ani pod względem ilości i jakości wymaganej pracy i wynikających stąd obowiązków, a zatem, mimo że zrzeczenie się części wynagrodzenia skutkuje znaczącą zmianą wzajemnego charakteru stosunku pracy, zarówno pod względem proporcjonalności między wynagrodzeniem a jakością i ilością wykonywanej pracy, jak i ponieważ pracownik w ten sposób w rezultacie jest zmuszony do wykonywania działalności w nie najkorzystniejszych warunkach pracy, co skłania do mniejszego zaangażowania się w pracę i leży u podstaw mniejszej efektywności organów administracji?
- 5) Czy art. 2, 3 i 6 TUE, art. 126 i 151, akapit pierwszy TFUE, art. 15 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 Europejskiego filaru praw socjalnych stoją na przeszkodzie art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013 w związku z art. 23b ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 201/2011, przekształconego w ustawę nr 214/2011, w zakresie, w jakim przepisy umożliwiają organom włoskiej administracji publicznej lub nakładają na nie obowiązek, w tym w trakcie trwania stosunku pracy lub współpracy, obniżenia przysługującego pracownikowi wynagrodzenia w zależności od zmiany progu wynagrodzenia, do którego odsyła wspomniany art. 23b ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 201/2011, przekształconego w ustawę nr 214/2011, a zatem w konsekwencji od zdarzenia nieprzewidywalnego, a w każdym wypadku na podstawie mechanizmu, który nie jest natychmiast zrozumiały oraz wbrew informacjom przekazanym pracownikowi w chwili nawiązania stosunku pracy?

- 6) Czy art. 2, 3 i 6 TUE, art. 8 i 126 TFUE, art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 10 i 15 Europejskiego filaru praw socjalnych stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, takiego jak art. 1 ust. 489 ustawy nr 147/2013, który, na określonych w nim warunkach, nakłada na włoskie organy administracji publicznej obowiązek obniżenia wynagrodzeń przysługujących ich pracownikom i współpracownikom uprawnionym do emerytury przyznanej przez publiczną instytucję zabezpieczenia społecznego, stawiając tych pracowników w niekorzystnej sytuacji, ponieważ dysponują oni innymi zasobami gospodarczymi, co zniechęca do przedłużenia aktywności zawodowej, prywatnej inicjatywy gospodarczej i tworzenia oraz powiększania prywatnych aktywów, które niemniej jednak stanowią bogactwo i źródło dochodów dla narodu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Faro (Portugalia) w dniu 28 grudnia 2018 r. – Rolibérica, Lda / Autoridade para as Condições do Trabalho

(Sprawa C-834/18)

(2019/C 112/32)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Faro.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rolibérica, Lda.

Strona pozwana: Autoridade para as Condições do Trabalho.

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie (WE) nr 561/2006⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. może być interpretowane w ten sposób, że nakazuje ono, aby okres tygodniowego wypoczynku dla kierowców zatrudnionych w drogowym transporcie towarów i osób rozpoczynał się i kończył w okresie od godziny 00.00 w poniedziałek do godziny 24.00 w niedzielę, czy przeciwnie, można z niego korzystać w sposób pełny i nieprzerwany w trakcie całego tygodnia pracy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 – Dz.U. 2006, L 102, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 stycznia 2019 r. – WM / Stadt Frankfurt am Main

(Sprawa C-18/19)

(2019/C 112/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek zaskarżenia: WM

Organ występujący w charakterze uczestnika: Stadt Frankfurt am Main